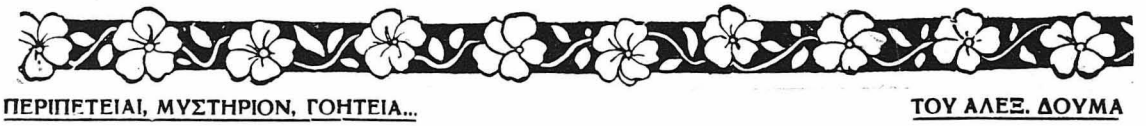

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Ἔχετε δίκηο νὰ τὰ λέτε αὐτά, γιατὶ δὲν τὸν γνωρίζετε τὸ Γογῆρο, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Λευκή.

— Ὄχι, ἀλλὰ γνωρίζω τοὺς ἄνδρες γενικῶς καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ, ἀπάντησε ὁ γιὸς τοῦ Κοντοσταύλου.

— Ἂν ἦσουν ἐσύ, Ἐρρίκε, θὰ λησμονοῦσες;

— Μὲ ρωτᾶς ἂν θὰ λησμονοῦσα;... Ἄκουσέ με λοιπόν... Ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα, ὡραία καὶ ἀξιολάτρευτη, γιὰ τὴν ὁποία θὰ θυσίαζα πρόθυμα τὴ ζωή μου. Τὴ γυναίκα αὐτὴ τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ θρόνο της, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τῆς ἁπλώσω χέρι βοηθείας. Τὴν ξέρετε καλά, Λευκή. Ἦταν ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Ἔ, λοιπόν, ὅλο ἐκεῖνο τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ αἰσθανόμουν προτήτερα γι' αὐτή, μετεβλήθη τώρα σὲ μιὰ μελαγχολικὴ ἀνάμνησι. Μερικὲς φορὲς τὴ νύχτα αἰσθάνομαι τὰ μάτια μου βουρκωμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἀποκοιμοῦμαι ὅμως καὶ λησμονῶ... Τί νὰ γίνῃ;...

Ἡ Λευκὴ ἀναστέναξε καὶ ὁ Μοντμορενσὺ ἐξακολούθησε:

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶστε σεῖς τὸ ἀξιολάτρευτη γυναῖκα ἀπὸ τὴ Μαρία Στοῦαρτ. Καὶ ὅμως ἐγὼ τὴν ἔχω σχεδὸν λησμονήσει. Γιὰ ποιὸ λοιπὸν λόγο πρέπει νὰ ὑποθέσωμε ὅτι δὲν συνέβη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ νέο σας;

Ἡ δεσποινὶς Βάζα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ὅταν εἶνε κανεὶς εἴκοσι χρόνων, ἐξακολούθησε ὁ δούξ, εὔκολα δίνει τὴν καρδιά του. Μόλις ὅμως περάσῃ λίγος καιρός, δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν πάρῃ πίσω...

— Ἀ! μὴ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι! ἀνέκραξε ἡ Λευκὴ με παράπονο. Παρ' ὅλη τὴν πεῖρα σας, νοιώθω ὅτι σφάλλετε στὴν περίπτωσι τῆς δικῆ μου. Ὁ Ρογῆρος μπορεῖ νὰ μ' ἐλησμόνησε, ἔστω, τὸ παραδέχομαι. Ν' ἀγατήσῃ ὅμως ἄλλη γυναῖκα, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο. Δὲν τὸ πιστεύω ποτέ μου...

— Ὅπως θ' ἀγατήσετε κι' ἐσεῖς ἀργότερα κάποιον ἄλλον... τῆς εἶπε ὁ Μοντμορενσύ.

— Ἐγώ;

— Μάλιστα, ἐσεῖς, ἀδελφή μου!

— Ἐγὼ ν' ἀγατήσω τὸ Ροβέρτο! Ποτέ!

— Μὴν κάνετε ἔτσι. Ὅταν παντρευτῆτε, θὰ τὸν ἀγατήσετε σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε...

Ἡ Λευκὴ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ τραύλισε:

— Λυπηθῆτε με, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴν ἐπιμένετε! Ξέρω καλὰ τί χρεωστῶ καὶ σ' ἐσᾶς προσωπικῶς καὶ στὴ μνήμη τοῦ Κοντοσταύλου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ σᾶς ὑπακούσω. Κι' ἀφοῦ μοῦ λέτε ὅτι ὁ Ρογῆρος δὲν μὲ θυμᾶται πειά, θὰ δεχτῶ νὰ συζευχθῶ τὸν ἱππότη σας. Θὰ θυσιαστῶ δηλαδή. Ἡ θυσία ὅμως ἔχει μερικὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ παραβῶ. Τίποτε, μὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ μὲ κάνη ν' ἀγατήσω τὸ σύζυγό μου. Καταλαβαίνετε; Ἄλλωστε τί τοῦ χρειάζεται ἡ ἀγάπη μου; Μήπως αὐτὸς μ' ἀγατᾶ;...

— Μὲ ὅλη του τὴν ψυχή. Ὅπου κι' ἂν πάῃ, αὐτὸ διαλαλεῖ...

— Λοιπὸν λέει ψέμματα! Ὅταν ὑπάρχῃ πραγματικὸς ἔρωτας, μαντεύεται, δὲν μένει κρυμμένος. Ἐγὼ ὅμως ἀντιλαμβάνομαι ὅτι, ἂν θέλη νὰ μὲ παντρευτῆ, ἀποβλέπει μόνο στὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου Βάζα καὶ στὴ μεγάλη μου προῖκα. Ἀ! τὸν ξέρω καλὰ τὸ Ροβέρτο καὶ δὲν γελιέμαι...

— Εἶπατε προηγουμένως, μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦναι γιὰ σᾶς μιὰ θυσία...

— Ναί, ἀλλοίμονο!

— Σᾶς ἀγατῶ ἀρκετά, Λευκή. ὥστε νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἐπιμείνω περισσότερο στὴν ἄποψί μου. Ἂν καὶ ἡ θέλησις τοῦ μακαρίτη πατέρα μου ὑπῆρξε ρητή, ἐγὼ ἐπαθυμῶ νὰ μὴν ἐξασκήσω ἀπάνω σας καμμιὰ πίεσι...

— Σᾶς ὑποσχέθηκα πρὸ ὀλίγου κάτι τι καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἀθετήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀπάντησε ἡ Λευκή. Εἶμαι λοιπὸν πρόθυμη νὰ δώσω στὸν προστατευόμενο τοῦ Κοντοσταύλου ἕνα ὄνομα, ἕναν τίτλο καὶ μιὰ περιουσία. Μόλις ὅμως βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου μας, μάθετε ὅτι τίποτε τὸ κοινὸ δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ... μαρκησίου Βάζα... τοῦ Ροβέρτου... Βάζα!

— Εἶμαι βέβαιος, Λευκή, ὅτι ὥς τότε θ' ἀλλάξετε γνώμη!

— Οὐδέποτε!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ θαλαμηπόλος εἰδοποίησε τὴ Λευκή, ὅτι ὁ ἐφημέριος Δὸν Μαθουρῖνος, τὸν ὁποῖο εἶχε ζητήσει, βρισκόταν στὴ διάθεσί της. Ὁ Μοντμορενσὺ φίλησε τότε τὶ Λευκὴ στὸ μέτωπο καὶ τῆς εἶπε:

— Σὲ λίγο θὰ ξαναγυρίσω νὰ σὲ δῶ, ἀγαπημένο μου παιδί. Ἐλπίζω νἄχης σκεφτῆ ψυχραιμότερα στὸ μεταξύ..

Οἱ χωρικοὶ κρυφοκυττάζουν ἀπὸ τὶς πόρτες, μὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί τρέχει...

Ἡ νέα κοίνησε τὸ κεφάλι της καὶ χαμογέλασε πικρά. Συγχρόνως ἀντήχησε στὸ διάδρομο ἕνα βαρὺ βῆμα καὶ φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Δὸν Μαθουρῖνος.

Ἡ Λευκὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐφημερίου τραυλίζοντας:

— Παρηγορῆστε με, πάτερ μου! Παρηγορῆστε με!...

— Μὰ τί συμβαίνει, τέκνο μου; φώναξε μὲ ἀπορία ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος. Γιατί κλαῖτε, κόρη μου; Ἐγὼ νόμιζα πὼς θὰ σ' εὕρισκα χαρούμενη τώρα στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου σου...

— Καὶ μὲ βρίσκετε σὰν τὸν κατάδικο ποὺ περιμένει τὸ θάνατο... Ἔτσι δὲν εἶνε, πάτερ μου;

Ὁ Δὸν Μαθουρῖνος βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία καὶ μὴν ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνῃ, ἔξυσε τ' αὐτί του.

— Ἐπειδὴ δὲν παντρεύτηκα ποτέ, εἶπε, ἀγνοῶ σὲ ποιὸ εἶδος τῶν βασανιστηρίων κατατάσσεται ὁ γάμος. Τί τὰ θέλετε ὅμως... Ἅμα σκέπτομαι κάτι τέτοια πράγματα, σκοτίζεται τὸ μυαλό μου... Ἄλλωστε ἔχουμε καὶ ζέστη σήμερα. Τέλος πάντων ὅμως, ἂς δοῦμε σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Καὶ ὁ Δὸν Μαθουρῖνος ἀφέθηκε νὰ καταπέσῃ σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα. Συγχρόνως ἄρχισε νὰ περιφέρῃ τὸ βλέμμα ὁλόγυρά του σὰν νὰ γύρευε κάτι.

Ἡ Λευκὴ ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν αἰτία τῆς δυσθυμίας του κι' ἔγνεψε σὲ μιὰ θαλαμηπόλο της. Ἐκείνη σὲ λίγο παρουσιάστηκε κρατῶντας μιὰ μπουκάλα γεμάτη ἀπὸ σπινθηροβόλο κρασί. Μόλις τὴν ἐτοποθέτησε προστὰ στὸν ἐφημέριο, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Δὸν Μαθουρίνου μεταβλήθηκαν ἀμέσως καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωσε ζωηρὴ εὐχαρίστησι.

— Τί λέγαμε λοιπόν, τέκνο μου;... ρώτησε τὴ Λευκή, ἀφοῦ ἔπιε ἕνα ποτηράκι.

— Ἐμάθατε τίποτε, πάτερ, γιὰ κείνη τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα; τὸν ρώτησε ἡ δεσποινὶς Βάζα.

— Γιὰ τὴν τρελλή;

— Ναί.

— Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ χάρι σας. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι, ἂν καὶ τὰ ταξείδια μοῦ εἶνε πολὺ ἐνοχλητικά, ἐν τούτοις ἐπῆγα χθὲς μόνος μου στὴν Ἐκουένη...

— Καὶ ποιὸν εἴδατε ἐκεῖ;

— Κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ κάποιον ἀχρεῖον, ὀνόματι Δανιὴλ Ὠβῖνο, ὁ ὁποῖος μὲ ὑποδέχτηκε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο... Εἶνε ἔξοχο τὸ κρασὶ ποὺ μοῦφερες σήμερα, κόρη μου...

— Ἀλήθεια, πάτερ μου. Λοιπόν, αὐτὸς ὁ Ὠβῖνος δὲν σᾶς ἔδωσε καμμιὰ πληροφορία;

— Μοῦ ὑπάντησε σὰν ἀγροῖκος. Μοῦ εἶπε ὅτι ἂν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν τρελλή, πρέπει ν' ἀπευθυνθῶ στὸν ἴδιο τὸ Ροβέρτο Κέρ. Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ συνομιλία μας... (Ἀκολουθεῖ).

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ...

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ παθητικώτερο, τὸ περιπετειωδέστερο, τὸ συγκινητικώτερο τῶν ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων. Σελίδες ἔρωτος, λεβεντιᾶς, ἡρωϊσμῶν, σελίδες δραματικαί, σελίδες γεμάτες ποίησι διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη κινηματογραφικῶς, γοητεύουσαι καὶ συναρπάζουσαι τὸν ἀναγνώστην.